

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/129/2017
Identifikačné číslo spisu:	7209213124
Dátum vydania rozhodnutia:	11.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7209213124.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. J. U., bývajúceho v F., zastúpeného JUDr. Zuzanou Komorovskou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 57, proti žalovaným 1/ JUDr. Lýdii Bujňákovej, súdnej exekútorke, so sídlom v Košiciach, Pražská 4, IČO: 35551101, 2/ Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, IČO: 00166073, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41 C 123/2009, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 17. marca 2016 sp. zn. 5 Co 945/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalované majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Uznesením zo 16. septembra 2014 č.k. 41 C 123/2009-532 Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť do 15 dní žalobcovi trovy konania 1 347,33 € na účet jeho právnej zástupkyne.

2. Na odvolanie žalovanej 1/ Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 17. marca 2016 sp. zn. 5 Co 945/2014 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi prisúdil náhradu trov konania vo výške 649,42 € s tým, že žalované sú povinné zaplatiť túto náhradu spoločne a nerozdielne na účet jeho právnej zástupkyne.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal (27. mája 2016) žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 239 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jeho presvedčenia súdy v danom prípade nesprávne aplikovali ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a bez náležitého vysvetlenia mu nepriznali náhradu trov zodpovedajúcich odmene advokátky za úkony právnej služby, ktoré mu preukázateľne a riadne poskytla. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na

ďalšie konanie.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku žalobcu v zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 O.s.p. je vylúčená podľa § 239 ods. 3 O.s.p. Navrhla procesne neprípustné dovolanie odmietnuť.

5. Žalovaná 2/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

6. Dovolanie bolo v danom prípade podané pred 1. júlom 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť uvedeným dňom, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Iba dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania ani pre odmietnutie dovolania, vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť aj po tomto dni meritórny dovolací prieskum; iné dovolania (v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania), tento procesný účinok nemali (I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03). Dovolací súd preto skúmal, či dovolanie žalobcu bolo prípustné podľa právnej úpravy účinnej do uvedeného dňa.

9. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon výslovne pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravená § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

10. Dovolanie žalobcu v časti, ktorou mu bola odvolacím súdom (v zhode so súdom prvej inštancie) priznaná náhrada trov 649,42 €, smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu tohto súdu, prípustnosť ktorého nevyplývala z § 239 ods. 1 O.s.p. Vo zvyšnej časti smeruje síce jeho dovolanie proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, podľa § 239 ods. 3 O.s.p. bola ale prípustnosť dovolania proti (aj zmeňujúcemu) uzneseniu odvolacieho súdu vylúčená, ak išlo o rozhodnutie o trovách konania. V danom prípade teda žalobca podal dovolanie, prípustnosť ktorého z § 239 O.s.p. nevyplýva.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené mohlo dovolanie žalobcu vyvolať ním sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Žalobca vady tejto povahy v dovolaní nenamietal.

12. Podľa presvedčenia žalobcu spočíva napadnuté uznesenie odvolacieho súdu na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci ale podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nezakladalo dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. (R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

13. K námietke žalobcu, že dovolaním napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladala len „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len

celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. V súvislosti s predmetnou námietkou žalobcu treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu vytvára ich organickú jednotu. Súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodil svoje právne závery; odvolací súd primeraným spôsobom vysvetlil tiež dôvod zmeny uznesenia súdu prvej inštancie. Obsah spisu nedáva v danom prípade podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. nebolo možné považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14. Z dôvodov uvedených vyššie dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok umožňujúci po tomto dni uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

15. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.